

Itinerari
Castell
Vell
Valencià
MUCC

Itinerari autoguiat

Característiques

- Entrada lliure.
- Recorregut a peu. Porteu roba i calcer adequats.
- No accessible per a persones amb mobilitat reduïda.
- Transiteu dins de l'itinerari marcat per a la seguretat dels visitants i de les restes arqueològiques. Vigileu les caigudes. Hi ha desnivells.
- No tireu fem.
- Durada del recorregut: 45'
- Elements d'interpretació: un panell introductor d'inici i 6 parades senyalitzades.

Instruccions

L'itinerari pot realitzar-se mitjançant audioguia o guia en paper. L'itinerari només es pot realitzar dins de l'horari del Centre d'Interpretació.

- L'audioguia i el plànol digital es poden descarregar en un dispositiu mòbil des del web: www.mucc.es/castellvell
- El Centre d'Interpretació compta amb wifi gratuïta per a descarregar l'audioguia.
- La guia en paper s'ha de sol·licitar al Centre d'Interpretació Castell Vell.

Centre d'Interpretació Castell Vell

CV-147, 2, 12004 Castelló de la Plana

Horari d'estiu (de l'1 d'abril al 30 de setembre):

De dimarts a dissabte de 10:00 a 13:00 h i de 17:00 a 20:00 h

Diumenge i festius de 10:00 a 14:00 h

Horari d'hivern (de l'1 d'octubre al 31 de març):

De dimarts a dissabte de 10:00 a 16:00 h

Diumenge i festius de 10:00 a 14:00 h

Tancat: 1 i 6 de gener | 6 i 25 de desembre

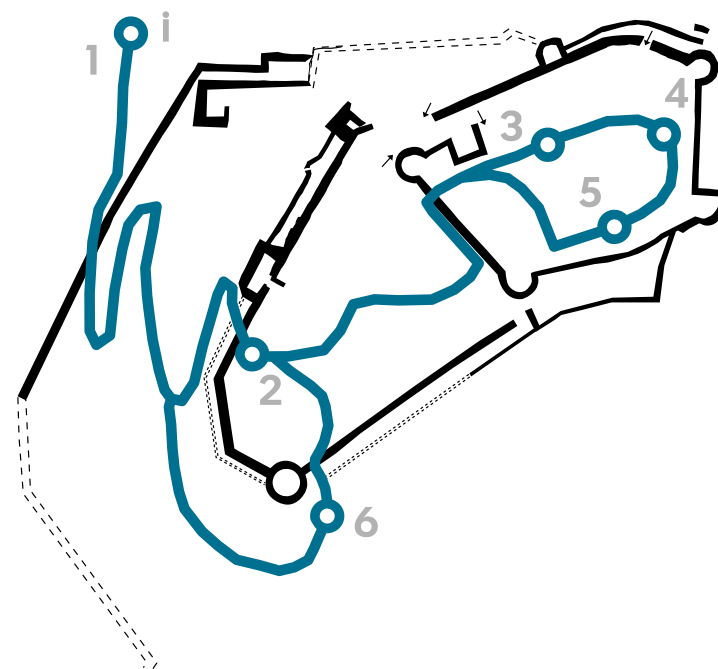
Audioguia i plànol
Audioguía y plano
Audioguide and map
Audioguide et plan

www.mucc.es/castellvell

Itinerari Castell Vell

Introducció

El Castell Vell és una fortificació d'origen andalusí. Va ser cap de districte fins a la conquesta de Jaume I l'any 1233, que va repartir-ne el territori entre Almassora i Castelló. La concessió als seus habitants del Privilegi de Trasllat l'any 1251 suposà l'origen de la ciutat de Castelló, fet que des de 1375 es rememora anualment en la Romeria de les Canyes.

i Panell inici

● Parades senyalitzades: 1. Estructura del Castell Vell / 2. L'albacar / 3. L'alcassaba / 4. La casa andalusina / 5. El territori del castell / 6. El poblat

i - El Castell Vell de Castelló de la Plana

Parada d'inici

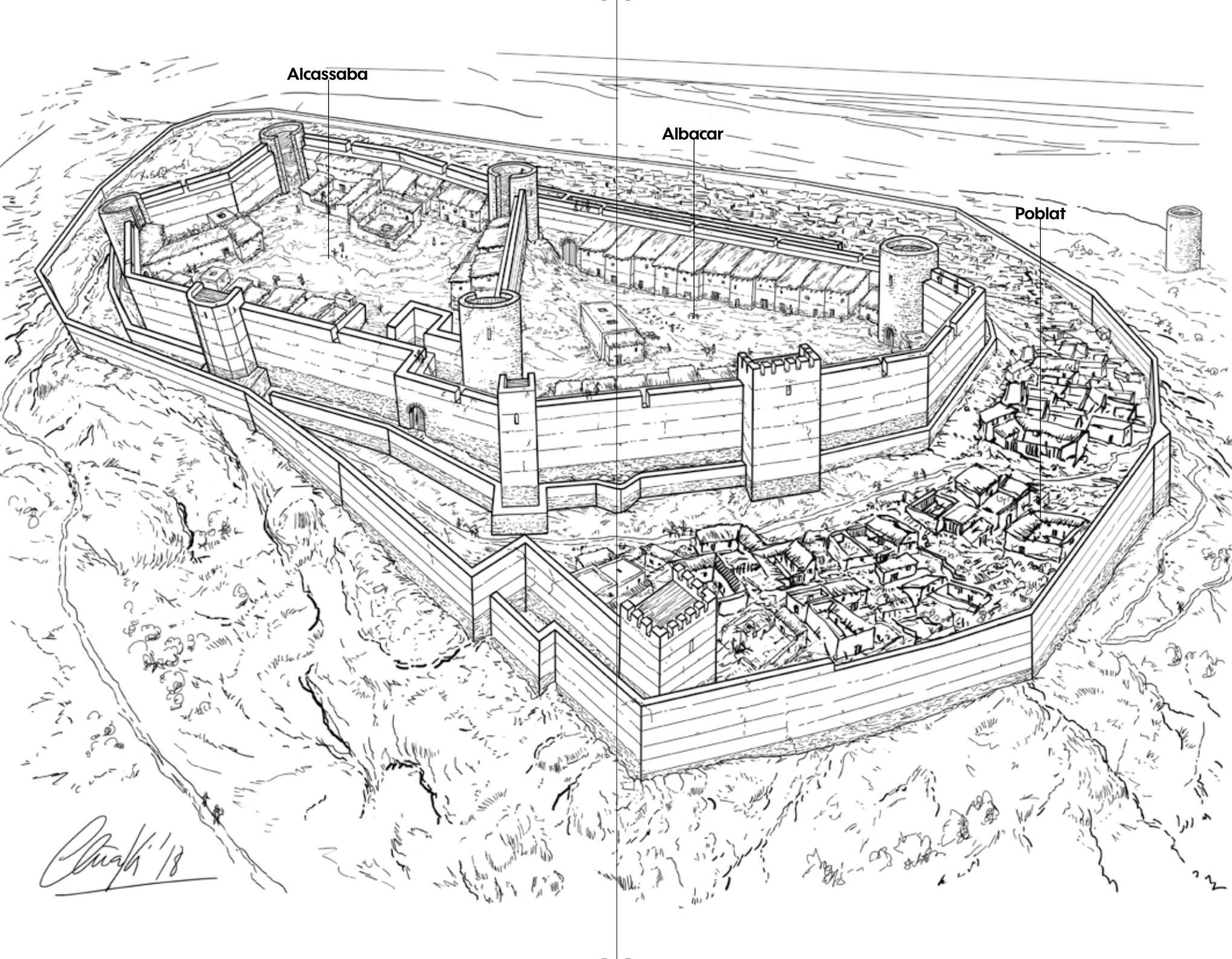
El Castell Vell es troba ubicat al tossal de la Magdalena, un dels darrers contraforts sud-orientals del Desert de les Palmes, una serralada que serveix de divisòria entre la plana litoral i el corredor de Borriol. Bona part de la seua superfície està ocupada per un bosc de pi blanc, fruit d'una reforestació efectuada als anys 60 del segle XX. Encara es poden observar alguns exemplars aïllats de garrofera i olivera, testimonis d'antigues explotacions agrícoles abandonades. El sotabosc és el característic de l'estatge termomediterrani amb espècies com el llentiscle, el romer, el margalló, el timó i l'esparguera, a les quals s'afegeix una colònia de figues paleres situada als penya-segats dels vessants més solejats.

Les primeres ocupacions del tossal es remunten a un moment indeterminat de l'edat del bronze, possiblement de l'etapa final. Però no és fins a l'edat del ferro quan es construeix un poblat emmurallat o *oppidum* al cim. Un assentament ibèric de més de 2.500 m² que, per la ubicació estratègica, entre els segles VI i I aC va controlar bona part de la plana litoral situada al nord del riu Millars.

Com a conseqüència de la conquesta romana, el tossal de la Magdalena va quedar abandonat i no tornà a ser habitat fins a l'època andalusina. La documentació medieval ens parla de l'existència d'un primer castell a les acaballes del segle XI conegut com a *Castilgone ripa di mare*, del qual no disposem de gaires evidències arqueològiques. De fet, la major part de les estructures actualment visibles corresponen a un castell almohade datat de la segona meitat del segle XII, que va ser cap de districte fins a ser conquerit per les tropes de Jaume I l'any 1233.

Jaume I va repartir el territori del Castell Vell entre els seus senyors. L'alqueria de Fadrell va passar a mans de l'orde de Calatrava. Almassora va ser donada al bisbe de Tortosa i el Castell Vell, a Nunó Sanç de Rosselló, la qual cosa va suposar la desarticulació del sistema administratiu andalusí i el germen dels actuals termes municipals de Castelló de la Plana i Almassora.

L'any 1251, el Castell Vell estava en mans de Ximén Pérez d'Arenós, lloctinent del rei i a qui Jaume I concedeix el Privilegi de Trasl·lat, un document que permet a la població cristiana del Castell Vell traslladar-se al pla. El lloc escollit per a assentar-s'hi va ser l'alqueria de Binarabe, que al llarg del segle XIII donarà lloc a la vila de Castelló. Aquest fet suposà l'inici del declivi del Castell Vell, que gradualment va anar perdent la seua població fins a quedar totalment abandonat en el primer terç del segle XIV. De fet, la documentació municipal recull que l'any 1326 ja es llaurava a l'interior del recinte del Castell Vell, un fet que s'ha constatat arqueològicament amb la troballa d'abancalaments agrícoles baixmedievals a l'albacar.

Alcassaba

Albacar

Poblat

Chak' 18

1 - Estructura del Castell Vell

Parada 1

L'estructura del Castell Vell segueix el model dels castells tripartits andalusins, distribuïts en tres recintes emmurallats independents: l'alcaçaba, a la part més alta; l'albacar, als seus peus, i el raval o poblat, que s'estenia pels vessants sud i est del tossal. Cadascun d'aquests espais tenia una funcionalitat específica. Així, mentre que el raval allotjava la població del castell, dedicada majoritàriament a l'agricultura i a la ramaderia, l'albacar i l'alcaçaba estaven relacionats amb l'administració del castell i el seu territori, on s'emmagatzemaven els tributs pagats per les alqueries i residien funcionaris encarregats de recaptar-los.

Els principals materials utilitzats per a la construcció del castell van ser la pedra, la calç, l'argila i l'algeps, tots existents a les immediacions de la Magdalena. Aquests materials es combinaven en diferents tècniques constructives, i les més habituals van ser la maçoneria encofrada, la maçoneria ordinària i la tàpia de terra.

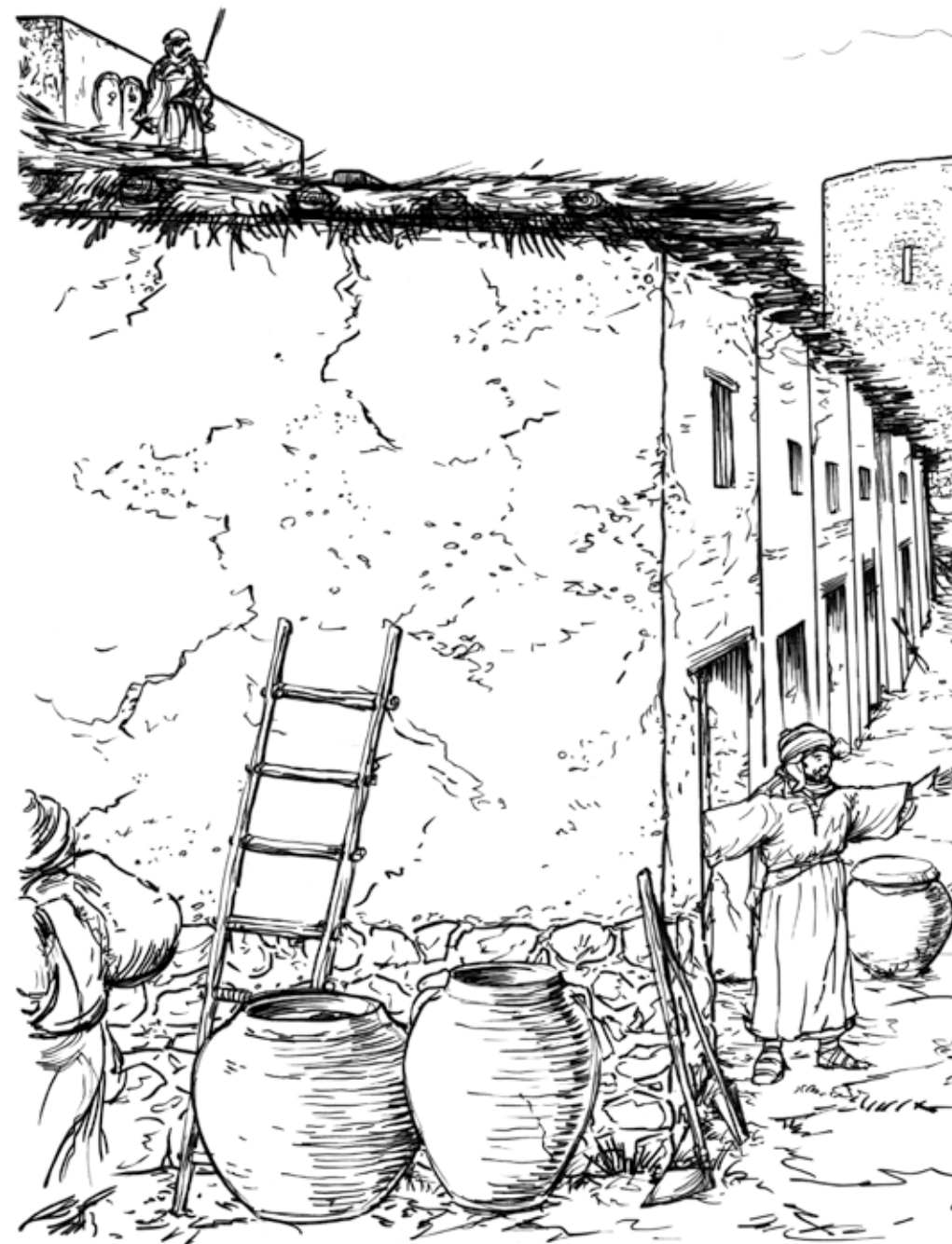
La **maçoneria encofrada** és una tècnica d'encofrat consistent a alternar filades successives de formigó de calç i de pedra acarada. També coneguda com a tàpia de pedra amb formigó de calç, va ser la tècnica utilitzada per a la construcció dels sòcols de les muralles i dels murs.

Per contra, la **maçoneria ordinària** consisteix en la superposició de filades successives de pedres sense encofrar, les quals poden estar travades amb fang, algeps o morter de calç, tal com podem observar a les bestorres circulars del castell.

La **tàpia de terra** és la tècnica més generalitzada per a bastir els alçats dels murs i envans interiors del castell. Es tracta d'una tècnica d'encofrat en què el reble intern està format exclusivament per successives capes de terra humida que es piconava per a donar-li consistència. Una vegada sec, el mur s'enlluïa amb una fina capa de calç o algeps per a protegir-lo dels agents externs.

Finalment, la **tàpia de terra crostada** és una variant de la tàpia de terra, utilitzada per als alçats de les muralles del Castell Vell. Es caracteritza per presentar un revestiment de formigó de calç als paraments externs, un efecte

que s'aconsegueix disposant esteses de morter de calç entre les tongades de terra piconada. Així, el mateix piconat produeix el desplaçament del formigó cap als laterals de la tapiera i folra el nucli intern de terra per a donar-li major consistència. Un bon exemple d'aquest tipus de tàpia es pot observar a la gran torre quadrangular que hi ha ací davant, així com en la muralla del poblat que voreja el camí de pujada.

2 - L'albacar

Parada 2

Passada la segona línia de muralla ens trobem l'albacar del castell. Els albacars són espais erms i closos per muralles que generalment se situen entre l'alcaçsaba i el poblat. La historiografia els interpreta com a corral·ls o com a refugis temporals per a la població del castell i de les alqueries circumdants, ja que no solen disposar d'estructures d'habitatge a l'interior. En el cas del Castell Vell, l'albacar se situa als peus de l'alcaçsaba (que es troba a la part més elevada del castell) al vessant sud del tossal. La planta és triangular, amb una superfície aproximada de 1.400 m².

Està delimitat per dos trams de muralla que tanquen els laterals nord-oest i sud-est. A la nostra esquerra podem observar el tram de la muralla nord-oest, amb una longitud superior a 45 m. L'accés per on hem entrat no devia existir, ja que el traçat original connectava la zona de l'actual ermitori amb l'accés a l'alcaçsaba, situada a l'extrem superior de la muralla. Al llarg del recorregut es poden observar dues torres i una avantmuralla extramurs que les unia, tot potenciant les seues condicions defensives. La primera de les torres que es pot observar està ubicada a la nostra esquerra, és de planta rectangular i era accessible des de l'albacar a través d'un arc de ferradura. La torre superior, sols visible des de l'exterior del recinte, era massissa i de dimensions més reduïdes i únicament es podia accedir al pis superior a través del pas de ronda de la muralla. Probablement, la funcionalitat d'ambdues torres va estar relacionada amb el control del camí d'accés a l'alcaçsaba des del poblat.

Al lateral oposat trobem la muralla sud-est, amb un recorregut lineal de 42 m que uneix la torre campanar de l'ermitori amb l'altre accés original documentat a l'albacar. L'element defensiu més destacat d'aquest pany murari és la torre que en l'actualitat és utilitzada com a campanar de l'ermita de la Magdalena. Es tracta d'una bestorre circular amb característiques semblants a les documentades a l'alcaçsaba, i que encara conserva un singular finestró amb forma d'arc de ferradura. Un tercer tram de muralla completa el tancament de l'albacar unint els dos anteriors. Es troba situat darrere nostre i actualment conforma la façana de l'ermitori.

Entre les estructures constructives existents a l'interior de l'albacar destaquen els magatzems que podem observar adossats a les muralles. Les

excavacions dels anys 2005 i 2017 han permés identificar vora 15 d'aquestes estances rectangulars, originàriament amb dues plantes i que devien conformar una mena de graner col·lectiu on es dipositaven els tributs en espècie recaptats per l'estat almohade.

Altres estructures destacades de l'albacar són els aljub, destinats a emmagatzemar l'aigua de pluja. Se'n conserven dos. El de dimensions més reduïdes es pot veure exempt ocupant un lloc central a la zona més elevada del recinte. Els seus murs conserven més de 2 m d'alçària, estan bastits amb maçoneria encofrada i conserven un gruixut revestiment intern de morter hidràulic per a evitar fuites. En origen devia estar cobert, possiblement per una volta de canó, i devia formar part d'una construcció de majors dimensions actualment desapareguda, tal com indiquen els vestigis que es poden observar al mur oest.

El segon aljub és el de majors dimensions dels documentats fins ara al castell, amb una superfície superior a 100 m². Originàriament es trobava adossat a la muralla de l'albacar i, des de les reformes efectuades pel frare Barbut¹ a mitjan segle XV, acull l'ermita de Santa Maria Magdalena situada davall de la terrassa que tenim darrere. Gràcies a la seua reutilització, l'aljub ha conservat l'estructura original. Tal com es pot observar a l'interior de l'ermita, l'aljub està format per dues naus paral·leles cobertes amb voltes de canó i intercomunicades a través de tres arcs de ferradura toscament bastits i assentats sobre columnes de maçoneria i formigó de calç. La capacitat superava els 200 m³ que, en època islàmica, servien per a abastir d'aigua part del poblat assentat als seus peus.

¹ Frare anomenat Antonio, entregat a la labor d'erigir una capella sota l'advocació de Maria Magdalena, una obra que va finalitzar durant els primers mesos de 1456.

3 - L'alcassaba

Parada 3

Ens trobem a l'alcassaba, situada a la part més elevada del castell i des d'on s'administrava el districte castral. La planta és quadrangular, amb una superfície aproximada de 1.300 m² i delimitada per una potent muralla protegida per quatre bestorres circulars a les cantoneres. A l'exterior, una cinquena torre de morfologia poligonal i una avantmuralla perimetral en completen les defenses. A l'esquerra es pot apreciar el coronament d'aquesta torre poligonal adossada a la muralla oest i visible únicament des de l'exterior de l'alcassaba.

En el moment de construir-la, l'alcassaba disposava de dos accessos, cap d'aquests coincident amb el que actualment utilitzem per a realitzar la visita, el qual originàriament estava tancat per un tram de muralla. Així, l'accés principal se situava a la nostra esquerra. Es tracta d'un accés en colze, característic del període almohade, que comunicava l'alcassaba amb el vessant nord del poblat. Com es pot observar, a més, estava defensat per una bestorre circular amb tres plantes i dotada de sageteres, esclotxes fetes en un mur que permetien disparar sagetes a cobert dels enemics i controlar tot el camí de pujada des del poblat.

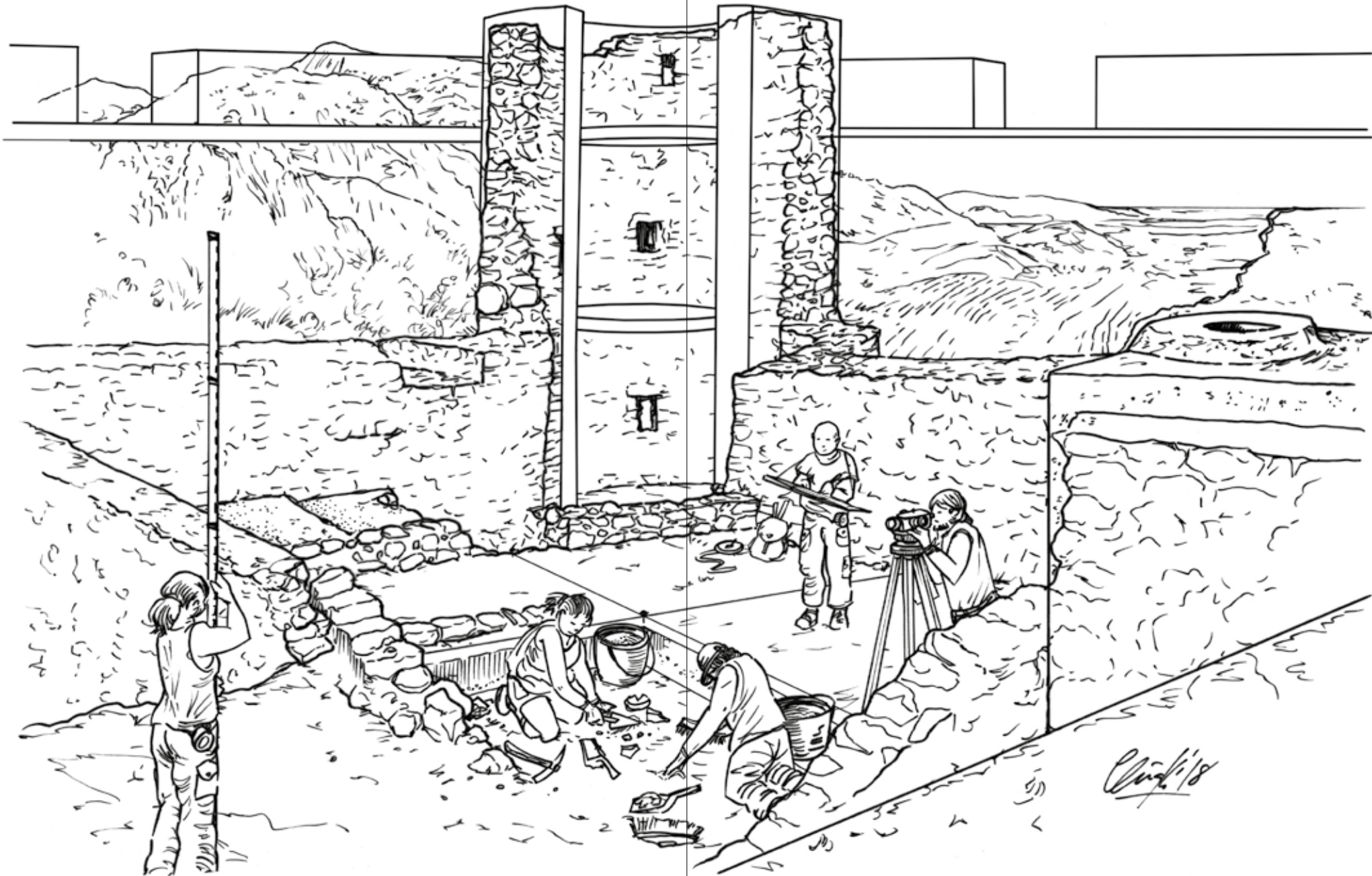
El segon accés era una poterna² oberta a la muralla nord, enfront del punt de parada. En aquest cas, es tracta d'un accés directe possiblement usat com a porta de servei que comunicava l'alcassaba amb el vall natural de la Sang dels Moros a través d'un camí descendent en ziga-zaga.

Si ens fixem en l'interior de l'alcassaba veurem que presenta una suau pendent ascendent en direcció sud, on es troba la cota més elevada del tossal, a 111 m sobre el nivell del mar. En aquest espai hi podem observar diferents tipus de restes constructives. Per una part, a la nostra esquerra i adossats a la muralla, hi ha una sèrie de murs que delimiten tres magatzems amb característiques i funcionalitat similars als vistos anteriorment a l'albacar, cadascun d'ells amb una superfície d'uns 15 m². Completant eixe mateix front, al costat de la poterna nord, hi ha un xicotet recinte quadrangular de 6,5 m² que ha estat interpretat com a cos de guàrdia per a controlar l'accés.

Uns dels elements més destacats de l'alcassaba són els aljubs, dels quals cinc romanen visibles, protegits per reixes metàl·liques. Parcialment excavats a la roca, tots disposen de murs perimetrals gruixuts fets amb maçoneria encofrada per a suportar la pressió de l'aigua emmagatzemada. L'interior estava recobert per un arrebossat de formigó de calç i gres que, a més de garantir la impermeabilitat, li dona la característica tonalitat rogenca a les parets. Alguns, com el que trobem a la nostra dreta, conserven part de la coberta original, consistent en una volta rebaixada de maçoneria encofrada i sostre pla per a permetre el pas. A l'interior encara es poden observar les empremtes deixades pels canyissos utilitzats en la construcció de la cintra, dels quals s'ha deixat una mostra per a apreciar la tècnica constructiva.

Finalment, ocupant el front meridional de l'alcassaba trobem una agrupació de vivendes. Les actuacions arqueològiques efectuades fins al moment han permés identificar-ne tres, sense descartar la possibilitat de localitzar-ne més en futures intervencions. Probablement en aquestes residien els funcionaris estatals encarregats d'administrar el castell i el seu territori: el *musaddid*, una mena de jutge rural; els *ma'ārif*, encarregats de cobrar els tributs, i el *qā'id*, governador militar i màxima autoritat del castell.

² Una poterna és una porta secundària, particularment en una fortificació com en una muralla o als murs d'un castell. Normalment es localitzen en llocs dissimulats o ocults, per a permetre als ocupants del recinte interior eixir o entrar sense cridar l'atenció ni ser vistos. Durant un assetjament, una poterna podia actuar d'eixida per a permetre als defensors escapar del setge al qual els havien sotmés els assetjadors.

4 - La casa andalusina

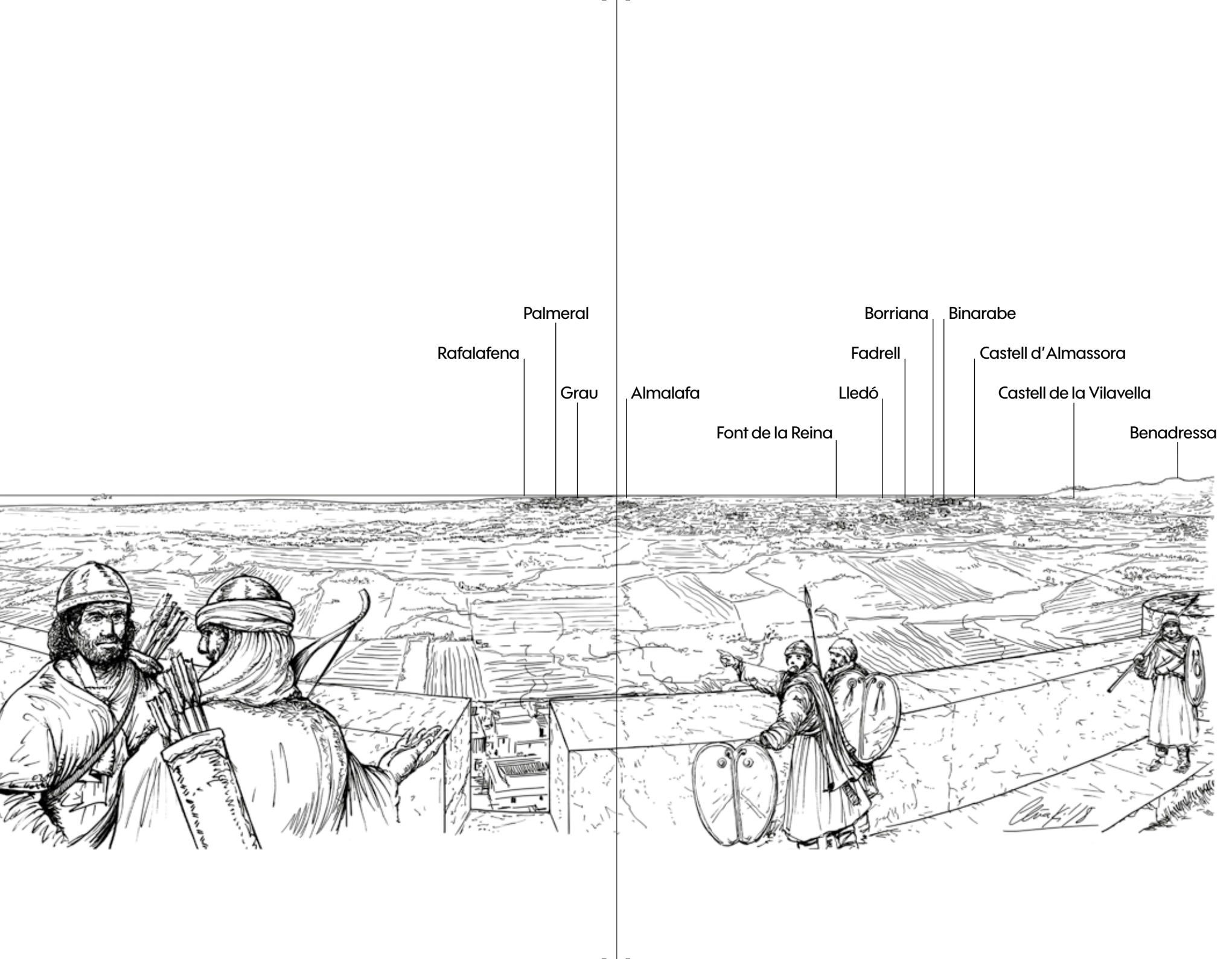
Parada 4

Ens trobem davant de la casa de l'alcaçaba més coneguda, la casa andalusina, gràcies a les excavacions de Joan Baptista Porcar a mitjan segle XX i d'André Bazzana l'any 1977. De planta rectangular i amb uns 85 m² de superfície, s'hi han identificat diferents espais articulats al voltant d'un pati, d'acord amb el model de casa de pati central andalusina. A l'esquerra es trobava la porta, que donava pas a un rebedor o *ustuwān*, el qual, probablement, era colzat per a protegir la intimitat de la vivenda. Al costat d'aquest, també a la crugia oest, es conserven les restes de l'escala que donava accés a la planta superior o *'ulw*, que s'utilitzava com a golfes. Al buit de l'escala es trobava el *bayt al-mā'* o latrina, de la qual solament es conserva la botera que evacuava les aigües negres fora de la vivenda. La sala principal o *ma'īlis* ocupa part de la torre. Era el lloc on el senyor de la casa rebia els convidats i feia ostentació de les seues riqueses. A l'esquerra es conserven les restes de l'únic mur de tovots documentat fins al moment al castell, actualment protegit per un folre de maçoneria gruixut, que separava la sala principal d'una xicoteta alcova emprada com a dormitori. Al costat oposat de la casa es conserva l'aljub, restaurat durant la intervenció de l'any 2017. Amb murs de maçoneria encofrada i coberta de canó, l'aljub abastia d'aigua la casa i era un element indispensable de la vida quotidiana. Finalment, es conserven les restes d'una estança rectangular que per la seua proximitat a l'aljub i per comparança amb altres cases similars interpretem com la cuina.

Totes aquestes dades han estat possibles gràcies a la documentació de totes les restes aparegudes mitjançant metodologia arqueològica. L'Arqueologia és una disciplina científica auxiliar de la Història, la Prehistòria i l'Antropologia, dedicada a l'estudi de les cultures del passat mitjançant l'observació i l'anàlisi dels seus vestigis materials. Aquestes restes conegudes com a "cultura material" estan constituïdes per totes aquelles restes susceptibles de ser obtingudes o estudiades amb metodologia arqueològica: estris domèstics, ferramentes, restes constructives, residus, estructures funeràries, murs, etc. Per a recuperar aquestes restes materials es realitzen excavacions arqueològiques, les quals permeten als arqueòlegs contextualitzar-les a partir de reconèixer la seqüència estratigràfica en què foren dipositades.

En les excavacions efectuades al Castell Vell s'han recuperat abundants materials arqueològics entre els quals destaquen les ceràmiques pel seu volum i per la informació aportada. Així, els plats amb vidriat verd, les gerretes esgrafiades o decorades amb corda seca, els cresols de peu alt o les tenalles estampillades han estat de gran ajut per a datar gran part de les estructures del Castell Vell en època almohade, inclosa la casa que tenim al davant. Aquest període almohade queda situat entre la segona meitat del segle XII i el primer terç del segle XIII, poc abans de la conquesta cristiana.

A més de recuperar i estudiar les restes soterrades, les intervencions arqueològiques en castells també pretenen documentar els diferents elements arquitectònics que els conformen. És la denominada "arqueologia de l'arquitectura", que té com a objectiu la identificació de les diferents fases constructives que conformen una estructura, així com determinar la finalitat de cadascuna d'aquestes. Seguint aquests preceptes, el Castell Vell es considera història edificada, en què les restauracions recents no han estat més que una nova fase constructiva.

Rafalafena

Palmeral

Grau

Almalafa

Font de la Reina

Lledó

Fadrell

Borriana

Binarabe

Castell d'Almassora

Castell de la Vilavella

Benadressa

C. 4/18

5 - El territori del castell

Parada 5

El *Šarq al-Andalus*, com coneixien els andalusins l'orient peninsular, va ser conquerit pels almohades l'any 1172, després de la mort d'Ibn Mardaniš, conegut com el rei Llop de les fonts cristianes. Els almohades implantaren una administració centralitzada i jerarquitzada a l'entorn de les ciutats, on un governador era l'encarregat de fiscalitzar-ne el territori o *mamlaka* en nom del soldà. La *mamlaka* de València estava subdividida en *'amāl*, districtes gestionats per ciutats secundàries com podien ser Alzira, Xàtiva o Borriana. El Castell Vell pertanyia a l'*'amal* de Borriana, que incloïa tota la plana litoral del Millars.

La seua situació estratègica permetia al Castell Vell mantenir comunicació visual amb altres castells com el d'Almenara i la Vilavella, així com exercir un control directe sobre totes les alqueries del seu districte castral o *iqḷīm*, tot completant així la xarxa fiscal dissenyada pel poder almohade. L'*iqḷīm* del Castell Vell comprenia la plana litoral situada al nord del riu Millars i incloïa els actuals termes municipals d'Almassora i Castelló de la Plana. En època islàmica, gran part d'aquest territori estava ocupat per la marjal, que s'estenia resseguint la línia de costa i que encara és visible en el Quadre de Santiago de Benicàssim. Més a l'interior s'estenia l'horta, abastida per les aigües de la Font de la Reina i el riu Millars a través d'una incipient xarxa de regadiu. Finalment, al peu de les muntanyes es trobava el secà, molt més extens del que podem apreciar hui en dia i possiblement destinat a cultius tradicionals com la garrofa i l'oliva.

Aquestes zones agrícoles estaven ocupades per una vintena d'alqueries. Les alqueries eren xicotets assentaments, generalment habitats per famílies pertanyents a un mateix clan o grup ètnic dedicades a l'agricultura i la ramaderia. L'extensió podia ser variable i les més grans podien arribar a agrupar una vintena de famílies, la qual cosa permetia realitzar certes activitats artesanals com la producció de ceràmica, tal com testimonia el forn documentat a la partida de la Safra. Gràcies a la documentació medieval coneixem els noms d'algunes d'aquestes alqueries, com les d'Almalafa, Benicatol, Benihayren, Benimarhua, Benimarra, Binaciet, Benihut, Binarabe, Remomir, Fadrell, Almassora i Benimucarra.

Tal vegada les més importants foren les d'Almassora i Fadrell, ja que disposaven d'un recinte fortificat propi i es constituïren en entitats independents després del Repartiment de Jaume I. Una tercera alqueria fortificada es trobava al Pla del Moro, a la partida de Benadressa, però malauradament en desconeixem el nom.

El patró de poblament del Castell Vell es completava amb altres fortificacions menors destinades a controlar les principals vies de comunicació, tal era el cas del Castellet d'Almassora, vora el gual de pas del Millars, i del Castellet de Nadal, que controlava l'accés al corredor de Borriol per la senda de la Palla.

6 - El poblat

Parada 6

El raval o poblat és actualment el recinte més desconegut. En aquest és on devia residir la major part de la població del Castell Vell, que constituïa la seua aljama o comunitat. D'acord amb altres assentaments similars, al raval s'ubicaven els principals edificis públics, com la mesquita (*masyia*), els banys (*hamman*) o el soc (*sūq*). Lamentablement la informació arqueològica referent al raval es limita a un plànol publicat per Joan Baptista Porcar l'any 1931 i al resultat de les excavacions arqueològiques efectuades al voltant de la gran torre quadrada l'any 2010. El plànol de Porcar és especialment interessant, ja que reflecteix les estructures que romanien visibles abans de la reforestació de pins efectuada als anys 60 del segle XX. Gràcies a aquest coneixem que el poblat s'estenia, aprofitant el cara-sol, en forma de mitja lluna per la part baixa dels vessants sud i est. D'aquest també es dedueix que l'extensió se situava prop dels 10.000 m² i comptava amb un urbanisme irregular, amb les vivendes assentades sobre abancalaments adaptats a les corbes de nivell. D'acord amb aquest plànol, el poblat estava completament emmurallat i tenia un accés principal des del pla, vora l'actual camí de pujada a l'ermita, i dues poternes secundàries obertes a les muralles nord i nord-est. Hui en dia encara no s'ha pogut identificar amb claredat cap d'aquests accessos, si bé és cert que en les proximitats del suposat accés principal es conserven les restes d'una torre albarrana circular, exterior al recinte emmurallat i que podria estar relacionada amb l'accés esmentat.

La porta de davall de la torre campanar, utilitzada per a comunicar l'albacar i el poblat en el recorregut turístic, va ser oberta durant la restauració efectuada l'any 2017 amb la finalitat de deixar passar els romers que segueixen la tradició de tocar la campana el dia de la Magdalena. Originàriament la muralla era un llenç corregut entre la torre campanar i l'accés situat a l'extrem oposat. Aquest accés comunica el raval amb l'albacar. Respon al model d'accessos en colze que ja hem vist anteriorment i se situa a l'extrem d'un llarg corredor delimitat per la muralla i l'avantmuralla, encara pendent d'excavar. Com es pot observar, estava ben protegit per una de les torres de l'alcaçaba, així com per un cos de guàrdia rectangular que s'ubicava entre l'albacar i la lliça sud de l'alcaçaba. Devia ser freqüentment transitat, ja que, per l'amplària, permetia el pas fàcil de les mercaderies i els ramats cap als corrals i magatzems de l'albacar.

Crèdits

Text

Joan Enric Palmer Broch
Pablo García Borja

Il·lustracions

Iñaki Diéguez Uribeondo

Correcció lingüística

Negociat de Normalització Lingüística de l'Ajuntament de Castelló de la Plana

Disseny gràfic

Alberto Arza

Audioguia

AudioViator

Direcció - Coordinació

Ana Meseguer Branchat

Depòsit legal

CS 709-2018

Més informació

Tourist Info Castelló

Plaça de l'Herba, s/n (12001 Castelló de la Plana)
+34 964 22 98 13 / 964 35 86 89
castellon@touristinfo.net

Horari

De dilluns a divendres de 10:00 a 18:00 h
(del 3 de juny al 30 de setembre de 10:00 a 19:30 h)
Dissabtes de 10:00 a 14:00 h

Tourist Info Grau de Castelló

Passeig Bonavista, 28 (12100 Castelló de la Plana)
+34 964 28 36 21
informadorturistico@castellonturismo.com

Horari

De dilluns a divendres de 10:00 a 14:00 h

Tourist Info Estació de Renfe

Carrer Pintor Oliet, 2 (12006 Castelló de la Plana)
+34 964 21 47 31
castellon@touristinfo.net

Horari

De dilluns a divendres de 10:00 a 14:00 h

Mucc

info@mucc.es
+34 964 73 52 17
De dimarts a dissabte de 10:00 a 13:00 h

www.mucc.castello.es

